

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.24.0003.N

P.D.M.,

eiser,

aan wie rechtsbijstand is verleend (...)

vertegenwoordigd door mr. Beatrix Vanlerberghe, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

LANDSBOND VAN DE ONAFHANKELIJKE ZIEKENFONDSEN, met zetel te 1070 Anderlecht, Lenniksebaan 788 A, ingeschreven bij de KBO onder het nummer 0411.766.483,

verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Bruno Maes, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1170 Brussel, Terhulpensesteenweg 177/7, waar de verweerster woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Gent, afdeling Gent, van 6 oktober 2023.

Raadsheer Ilse Couwenberg heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. Krachtens artikel 37, § 19, eerste lid, ZIV-wet, zoals van toepassing, genieten gezinnen met een bescheiden inkomen een verhoogde verzekeringstegemoetkoming.

Krachtens het tweede lid van die bepaling wordt rekening gehouden met de belastbare bruto-inkomsten van het gezin, waarbij men onder belastbare bruto-inkomsten het bedrag van de inkomsten verstaat zoals ze zijn vastgesteld inzake inkomstenbelasting voor elke aftrek, alsook elk ander bestaansmiddel bepaald volgens de nadere regels vastgesteld door de Koning.

Krachtens het vierde lid van die bepaling kan de Koning tevens nadere regels vaststellen voor de precisering van de voormelde inkomsten of bestaansmiddelen, alsook de voorwaarden vaststellen waaronder de voormelde inkomsten of bestaansmiddelen geheel of gedeeltelijk worden vrijgesteld.

2. Krachtens artikel 27, eerste lid, van het koninklijk besluit van 15 januari 2014 betreffende de verhoogde verzekeringstegemoetkoming, bedoeld in artikel 37, § 19, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor

geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, hierna KB Verhoogde Tegemoetkoming, moet onder belastbare bruto-inkomsten worden verstaan het bedrag van de inkomsten zoals ze zijn vastgesteld inzake de inkomstenbelasting, vóór elke aftrek, vermindering, vrijstelling, immunisatie.

Ingevolge artikel 27, vierde lid, 3°, KB Verhoogde Tegemoetkoming wordt het brutobedrag van de beroepsinkomsten bedoeld in artikel 23, § 1, 1° tot 3°, WIB92 evenwel fictief bepaald op 100/80ste van het verschil tussen de brutowinsten of -baten en de beroepslasten die daaraan zijn verbonden.

Die berekeningswijze is een afwijking, specifiek voor de in artikel 23, § 1, 1° tot 3°, WIB92 bedoelde winsten en baten, van de algemene regel uit artikel 27, eerste lid, KB Verhoogde Tegemoetkoming dat onder belastbare bruto-inkomsten wordt verstaan het bedrag van de inkomsten zoals ze zijn vastgesteld inzake de inkomstenbelasting, vóór elke aftrek, vermindering, vrijstelling, immunisaties. De berekeningswijze houdt in dat van het brutobedrag van de baten de beroepskosten in de zin van artikel 49 WIB92 worden afgetrokken, en past vervolgens op het verschil tussen de baten en de kosten een fictieve verhoging van 100/80ste toe.

3. Krachtens artikel 27, eerste lid, WIB92 zijn baten alle inkomsten uit een vrij beroep, een ambt of post en alle niet als winst of als bezoldigingen aan te merken inkomsten uit een winstgevende bezigheid.

Krachtens artikel 27, tweede lid, 4°, b, WIB92 omvatten zij de vergoedingen van alle aard die gedurende het uitoefenen van de beroepswerkzaamheid zijn verkregen tot volledig of gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van baten.

4. Uit het geheel van deze bepalingen volgt dat, met het oog op het bepalen van de belastbare bruto-inkomsten van het gezin in de zin van artikel 37, § 19, tweede lid, ZIV-wet, de aftrekbare beroepskosten moeten worden afgetrokken van de baten die worden verkregen uit een vrij beroep, met inbegrip van eventuele vergoedingen van alle aard die gedurende het uitoefenen van de beroepswerkzaamheid zijn verkregen tot volledig of gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van baten.

5. De appelrechters stellen vast en oordelen dat:

- het gezin van de eiser een belastbaar bruto-inkomen heeft van 24.723 euro, zodat het op zijn gezin toepasselijke inkomensplafond van 20.763,88 euro is overschreden;
- 6.999,84 euro van dat belastbaar bruto-inkomen afkomstig is van uitkeringen van een solidariteitsfonds voor advocaten;
- van het bedrag van 6.999,84 euro geen enkele beroepskost kan worden afgetrokken met het oog op de berekening van het belastbaar bruto-inkomen in het kader van de verhoogde tegemoetkoming in de ziektekostenverzekering.

6. De appelrechters die aldus, in omstandigheden waarin de door de eiser aangevoerde kostenafrek het verschil maakt tussen een bruto-inkomen boven of onder het toepasselijke inkomensplafond, de uitkeringen die een advocaat ontvangt uit een aanvullende verzekering gewaarborgd inkomen of uit een solidariteitsfonds waarvan hij de begunstigde is wegens zijn hoedanigheid van advocaat volledig in rekening brengen als bruto-inkomen, zonder daarop de aftrekbaarheid van de beroepskosten toe te staan, verantwoorden hun beslissing niet naar recht.

Het onderdeel is gegrond.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Houdt de kosten aan en laat de beslissing daaromtrent aan de feitenrechter over.

Verwijst de zaak naar het arbeidshof te Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Geert Jocqué, als voorzitter, en de raadsheren

Ilse Couwenberg, Myriam Ghyselen, Bruno Lietaert en Eva Van Hoorde, en in openbare rechtszitting van 2 maart 2026 uitgesproken door sectievoorzitter Geert Jocqué, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Mike Van Beneden.

M. Van Beneden

E. Van Hoorde

B. Lietaert

M. Ghyselen

I. Couwenberg

G. Jocqué

Verzoekschrift

VOORZIENING IN CASSATIE

VOOR: de heer **D.M.P.**, aan wie het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend (...)

eiser tot cassatie,

bijgestaan en vertegenwoordigd door ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie Beatrix Vanlerberghe, kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan,

TEGEN: de **LANDSBOND VAN DE ONAFHANKELIJKE ZIEKENFONDSEN**, met zetel te 1070 Anderlecht, Lenniksebaan 788 A, met ondernemingsnummer 0411.766.483,

verweerder in cassatie,

*

* *

Aan mevrouw de Eerste Voorzitter en de heer Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren, leden van het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Eiser heeft de eer het arrest aan Uw beoordeling te onderwerpen dat op 6 oktober 2023 op tegenspraak tussen partijen door de vierde kamer van het arbeidshof Gent, afdeling Gent werd gewezen (2022/AG/213).

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

1. Verweerder nam twee beslissingen ten aanzien van eiser die advocaat is.

Op 31 december 2021 besliste verweerder dat, op basis van de controle van de inkomsten door de belastingdienst, het gezinsinkomen van eiser voor 2019 hoger lag dan het wettelijk plafond van 19.335,92 euro en dat om die reden eisers recht op een verhoogde tegemoetkoming in het kader van de verzekering voor geneeskundige verzorging zou worden stopgezet op 31 december 2021.

Eiser diende een nieuwe aanvraag in op 22 december 2021, gebaseerd op de inkomsten van november 2021. Verweerder besliste op 5 januari 2022 dat het plafond van 20.763,88 euro overschreden was en dat bijgevolg geen gunstig gevolg kon worden verleend aan eisers aanvraag.

2. Bij verzoekschrift van 31 januari 2022 vocht eiser die beslissingen van verweerder aan.

3. Bij vonnis van 4 oktober 2022 verklaarde de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Dendermonde, eisers vordering ongegrond. De arbeidsrechtbank bevestigde verweerdere beslissingen van 13 december 2021 en 5 januari 2022.

4. Bij verzoekschrift van 20 oktober 2022 stelde eiser hoger beroep in tegen dit vonnis.

Bij arrest van 6 oktober 2023 verklaarde het arbeidshof Gent, afdeling Gent, eisers hoger beroep ongegrond.

Tegen dit arrest komt eiser op met het volgende middel tot cassatie.

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

Geschonden wetsbepalingen

- artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet;
- artikelen 5.64, tweede lid, 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek;
- artikel 37, § 19 van de Gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, in de versies vóór en na de wijziging ervan bij wet van 29 november 2022 (hierna Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen);
- artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 15 januari 2014 betreffende de verhoogde verzekeringstegemoetkoming, bedoeld in artikel 37, § 19, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 (hierna Uitvoeringsbesluit);
- artikelen 23, 27 en 49 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna WIB/92);
- artikelen 7 en 9 van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (artikel 7 in de versies zoals het bestond vóór en na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 20 december 2020; artikel 9 in de versies zoals het bestond vóór en na de wijziging ervan bij koninklijk besluit van 1 februari 2022).

Aangevochten beslissing

Het arbeidshof verklaart eisers hoger beroep ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis van 4 oktober 2022 van de arbeidsrechtbank.

Het arbeidshof beslist aldus op volgende gronden (p. 17-21 van het bestreden arrest):

“Uit artikel 37 §19 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen (hierna: Ziekteverzekeringwet) dienen volgende passages te worden aangehaald [...].

[...]

Uit voormelde bepalingen volgt dat het de Koning is die de nadere regels vaststelt, onder meer voor wat moet worden verstaan onder ‘belastbare

bruto-inkomsten'. Daarvoor dient meer bepaald te worden verwezen naar de artikelen 27, 1^e alinea en artikel 28 §3 (hierna: Uitvoeringsbesluit).

Relevant (voor de beoordeling van de huidige betwisting) zijn volgende paragrafen:

[...]

De wijze waarop de inkomsten worden vastgesteld volgens de referentieperiodes, wordt vastgelegd in artikel 28 van het Uitvoeringsbesluit:

[...]

Zijn deze Omzendbrieven bindend voor de ambtenaren aan wie de instructies worden gegeven omtrent de wijze waarop wettelijke bepalingen en uitvoeringsbesluiten moeten geïnterpreteerd en toegepast worden, dan is dit niet het geval voor de bestuurden, noch voor de arbeidsgerechten die naar aanleiding van een concreet geschil een andere uitleg kunnen geven aan de rechtsregel.

[...]

Terecht oordeelde de eerste rechter dan ook dat het aan de hand van de wettelijke bepalingen is dat moet worden nagegaan of voor de berekening van de inkomsten van [eiser], enerzijds de beroepsverliezen, in mindering moeten gebracht worden op de in aanmerking te nemen inkomsten, en anderzijds of de tussenkomst van het Solidariteitsfonds al dan niet in aanmerking moet genomen worden.

7.

Teneinde de beroepsinkomsten van een zelfstandige te bepalen, verwijst artikel 27, vierde lid, 3° van het Uitvoeringsbesluit naar het WIB:

[...]

Artikel 23, §1 van het WIB omschrijft beroepsinkomsten als inkomsten die rechtstreeks of onrechtstreeks voortkomen uit werkzaamheden van alle aard en de daarmee gelijkgestelde inkomsten, namelijk:

1° winsten,

2° baten,

3° winsten en baten van een vorige beroepswerkzaamheid.

Uit de bepalingen van artikel 27 van het Uitvoeringsbesluit, dat stelt dat het brutobedrag van de beroepsinkomsten fictief vastgesteld word[t] op 100/80 van het verschil tussen de brutowinsten of -baten en de beroepslasten die daaraan zijn verbonden, moet bijgevolg worden afgeleid dat van die bruto-inkomsten de beroepskosten in mindering moeten gebracht worden.

Leidt dit tot een negatief resultaat dat ook in mindering kan gebracht worden op andere inkomsten dan op beroepsinkomsten (standpunt [eiser]), dan wel 'hoogstens' tot een nul-resultaat (standpunt [verweerder], met o.m. verwijzing naar de interpretatieve Omzendbrief)?

Het arbeidshof verwijst naar het schriftelijk advies van de eerste advocaat-generaal in dat verband:

Uit de toepasselijke wetsartikels blijkt dat het inkomensonderzoek dient te gebeuren tijdens de referteperiode, zijnde het jaar voorafgaand aan het jaar van de aanvraag, zodat met bedrijfsverliezen met betrekking tot de periode voorafgaand aan de referteperiode geen rekening kan worden gehouden.

Tevens blijkt dat de beroepsverliezen niet van andere inkomsten in mindering kunnen worden gebracht. Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 15 januari 2014 bepaalt namelijk zeer duidelijk dat onder belastbare bruto-inkomsten moet worden verstaan het bedrag van de inkomsten zoals ze zijn vastgesteld inzake de inkomstenbelasting en dit vóór elke aftrek, vermindering, vrijstelling en immunisatie.

Uiteraard moeten de beroepskosten worden afgetrokken van de beroepsinkomsten, maar aangezien het negatief bedrag niet van de andere inkomsten mag worden afgetrokken, dient inderdaad een "0" in rekening te worden gebracht.

Dit advies sluit aan bij het advies van de substituut-arbeidsauditeur en bij het oordeel van de eerste rechter, namelijk dat beroepsverliezen in de personenbelasting enkel kunnen afgetrokken worden van de inkomsten die voortvloeien uit deze of uit een andere beroepsactiviteit, maar niet van andere inkomsten.

Het nettobedrag van de beroepsinkomsten kan met andere woorden niet negatief zijn, 'hoogstens' kan dit, althans volgens de fiscale regelgeving, aanleiding geven tot de aftrek van dit verlies in het daaropvolgende jaar.

Om na te gaan of de toegelaten inkomsten worden overschreden, mag een beroepsverlies als zelfstandige niet van andere inkomsten worden afgetrokken [...].

In die omstandigheden moet, samen met de eerste rechter, besloten worden dat geen rekening kan gehouden worden met een negatief resultaat van de beroepsinkomsten voor het bepalen van de inkomensgrens van de verhoogde verzekeringstegemoetkoming en door [verweerder] terecht een "0" in rekening werd gebracht."

Grieven

1. Overeenkomstig artikel 37, § 19 van de Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen genieten gezinnen met een bescheiden inkomen een verhoogde verzekeringstegemoetkoming in de kosten van de door de verzekering voor geneeskundige verzorging gedekte verstrekkingen. Om te bepalen of gezinnen recht hebben op de verhoogde verzekeringstegemoetkoming wordt in principe rekening gehouden met de belastbare bruto-inkomsten van het gezin. Onder belastbare bruto-inkomsten verstaat men het bedrag van de inkomsten zoals ze zijn vastgesteld inzake inkomstenbelasting vóór elke aftrek, alsook elk ander bestaansmiddel bepaald volgens de nadere regels vastgesteld door de Koning.

Krachtens het vierde lid van artikel 37, § 19 van de Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen kan de Koning nadere regels vaststellen voor de precisering van de voornoemde inkomsten of bestaansmiddelen, alsook de voorwaarden vaststellen waaronder de voornoemde inkomsten of bestaansmiddelen geheel of gedeeltelijk worden vrijgesteld. Naar luid van artikel 27, eerste lid van het Uitvoeringsbesluit moet onder belastbare bruto-inkomsten worden verstaan het bedrag van de inkomsten zoals ze zijn vastgesteld inzake de inkomstenbelasting, vóór elke aftrek, vermindering, vrijstelling of immunisatie. Evenwel wordt overeenkomstig het vierde lid van die wetsbepaling ter bepaling van de hoegroetheid van het inkomen van het betrokken gezin rekening gehouden met het brutobedrag van de beroepsinkomsten, bedoeld in [artikel 23](#), § 1, 1° tot 3°, van het WIB/92, fictief vastgesteld op 100/80sten van het verschil tussen de brutowinsten of -baten en de beroepslasten die daaraan zijn verbonden.

Overeenkomstig artikel 23, § 1, 1° tot 3° van het WIB/92 zijn beroepsinkomsten inkomsten die rechtstreeks of onrechtstreeks voortkomen uit werkzaamheden van alle aard en de daarmee gelijkgestelde inkomsten, met name 1° winsten, 2° baten en 3° winst en baten van een vorige beroepswerkzaamheid.

Het in artikel 23, § 1, 2° van het WIB/92 bedoelde begrip baten wordt nader omschreven in artikel 27 van het WIB/92 als alle inkomsten uit een vrij beroep, een ambt of post en alle niet als winst of als bezoldigingen aan te merken inkomsten uit een winstgevende bezigheid. Eiser is advocaat, zodat zijn in die hoedanigheid verworven beroepsinkomsten moeten worden beschouwd als baten.

Het in artikel 23, § 1, 2° van het WIB/92 bedoelde begrip baten omvat, naar luid van artikel 27, tweede lid, 4°, b) van het WIB/92, eveneens de vergoedingen van alle aard die gedurende het uitoefenen van de beroepswerkzaamheid zijn verkregen tot volledig of gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van baten. Daaronder wordt onder meer verstaan arbeidsongeschiktheids- en invaliditeitsuitkeringen ontvangen van landsbonden in het kader van de verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen en vergoedingen ontvangen van verzekeringsmaatschappijen naar aanleiding van een ziekte of ongeval.

Uit die wetsbepalingen volgt dat, om te bepalen of een gezin recht heeft op de verhoogde verzekeringstegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging, rekening wordt gehouden met, onder meer, 100/80sten van de in artikel 23, § 1, 2° van het WIB/92 beoogde belastbare nettobaten – met inbegrip van de vergoedingen van alle aard die gedurende het uitoefenen van de beroepswerkzaamheid zijn verkregen tot volledig of gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van baten – die een lid van het gezin heeft verworven in zijn of haar hoedanigheid van advocaat. Bijgevolg moet eerst het nettobedrag worden bepaald van de inkomsten uit het vrij beroep en van de vergoedingen van alle aard die gedurende het uitoefenen van de beroepswerkzaamheid zijn verkregen tot volledig of gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van baten, en moet dat nettobedrag vervolgens tot beloop van 100/80sten in rekening worden gebracht.

2. Overeenkomstig artikel 23, § 2 van het WIB/92 wordt onder het nettobedrag van beroepsinkomsten verstaan het totale bedrag van die inkomsten met uitsluiting van de vrijgestelde inkomsten en na uitvoering van de volgende bewerkingen:

1° het brutobedrag van de inkomsten van iedere beroepswerkzaamheid wordt verminderd met de beroepskosten die op deze inkomsten betrekking hebben;

2° beroepsverliezen die tijdens het belastbare tijdperk zijn geleden uit hoofde van enige beroepswerkzaamheid, worden afgetrokken van de inkomsten van andere beroepswerkzaamheden;

3° van de beroepsinkomsten, bepaald overeenkomstig 1° en 2°, worden de beroepsverliezen van vorige, of, in het geval vermeld in artikel 78, § 2, latere belastbare tijdperken afgetrokken.

Art. 49 WIB/92 bepaalt dat als beroepskosten aftrekbaar zijn de kosten die de belastingplichtige in het belastbare tijdperk heeft gedaan of gedragen om de belastbare inkomsten te verkrijgen of te behouden en waarvan hij de echtheid en het bedrag verantwoordt door middel van bewijsstukken of, ingeval zulks niet mogelijk is, door alle andere door het gemeen recht toegelaten bewijsmiddelen, met uitzondering van de eed. Als in het belastbare tijdperk gedaan of gedragen worden beschouwd, de kosten die in dat tijdperk werkelijk zijn betaald of gedragen of het karakter van zekere en vaststaande schulden of verliezen hebben verkregen en als zodanig zijn geboekt.

Naar luid van artikel 23, § 3 van het WIB/92 bepaalt de Koning de wijze waarop en de volgorde waarin de vrijstellingen en aftrekken worden aangerekend. Overeenkomstig de artikelen 7 en 9 van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 worden de beroepskosten in eerste instantie afgetrokken van de inkomsten waarop zij betrekking hebben, wordt in tweede instantie het tijdens het belastbare tijdperk in een bepaalde beroepswerkzaamheid geleden beroepsverlies evenredig aangerekend op de beroepsinkomsten uit de andere beroepswerkzaamheden die gezamenlijk worden belast en wordt in derde instantie het eventuele saldo evenredig aangerekend op de beroepsinkomsten die afzonderlijk worden belast.

Uit de hoger in herinnering gebrachte wetsbepalingen volgt dat, om het bedrag van de in artikel 23, § 1, 2° van het WIB/92 beoogde belastbare nettobaten van een lid van het gezin te bepalen, de beroepskosten die voortvloeien uit de activiteit als advocaat in eerste instantie moeten worden aangerekend op de inkomsten die voortvloeien uit de activiteit van advocaat, met inbegrip van de vergoedingen van alle aard die door de advocaat gedurende het uitoefenen van de beroepswerkzaamheid zijn verkregen tot volledig of gedeeltelijk herstel van een tijdelijke derving van baten.

Eerste onderdeel

In zijn enige en eerste conclusie voerde eiser aan dat:

- hij bij e-mail van 28 januari 2021 aan verweerder te kennen gaf dat zijn nettobaten als zelfstandige normaliter negatief zouden zijn, rekening

- houdend met de kosten die hij moest maken om zijn kantoor in stand te houden (p. 2 van eisers enige en eerste conclusie);
- het verschil tussen zijn beroepsinkomsten en -uitgaven voor het inkomstenjaar 2019 negatief was en -23.506,27 euro bedroeg (p. 2 van eisers enige en eerste conclusie; zie ook p. 12 van eisers conclusie cfr. Art. 767 Ger.W. na advies van het arbeidsauditoraat-generaal d.d. 14 juli 2023);
 - vervangingsinkomsten geen ‘andere inkomsten’ zijn, maar beroepsinkomsten;
 - eisers invaliditeitsuitkeringen en de tussenkomst van het Solidariteitsfonds verband houden met eisers beroepswerkzaamheid als advocaat, daaraan inherent zijn en bijgevolg beroepsinkomsten zijn;
 - de arbeidsrechtbank zich weliswaar baseerde op de fiscale wetgeving, maar deze niet volledig doortrok en ten onrechte weigerde de beroepsverliezen die hij leed ingevolge de kosten die hij moest maken om zijn advocatenkantoor te behouden, aan te rekenen op de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen die hij op grond van de Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen ontving van verweerder waarbij het ziekenfonds Helan is aangesloten, en op de inkomsten van het Solidariteitsfonds, zodat de arbeidsrechtbank haar beslissing dat eisers gezin geen aanspraak kon maken op de verhoogde tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging, niet naar recht verantwoordde.

Het arbeidshof stelt vast dat:

- verweerder op 13 december 2021 vaststelde dat eisers gezinsinkomen voor 2019 hoger lag dan het wettelijk plafond van 19.335,92 euro en in die omstandigheden besliste dat eiser geen recht meer had op de verhoogde tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging;
- verweerder op 22 december 2021, op basis van de inkomsten van eisers gezin in november 2021, vaststelde dat het plafond van 20.763,88 euro overschreden was en op die grond besliste dat geen gunstig gevolg kon worden gegeven aan eisers aanvraag tot toekenning van het voordeel van de verhoogde tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging;
- verweerder in dat verband het totale bedrag van eisers wettelijke invaliditeitsuitkeringen voor 2021 bepaalde op 16.127,28 euro, het totale bedrag van de tussenkomst van het Solidariteitsfonds voor 2021 bepaalde op 6.999,84 euro (samen dus 23.127,12 euro) en eisers

inkomsten als zelfstandige die een negatief resultaat vertoonden, in rekening bracht tot beloop van 0 euro;

- verweerder daarbij als uitleg gaf dat *“als het resultaat van de beroepsactiviteit negatief is, (verlies), wordt het inkomen in de verhoogde tegemoetkoming als nihil beschouwd. Het verlies wordt niet afgetrokken van de inkomsten van de andere gezinsleden. Aangezien het verlies van de beroepsactiviteit als nihil moet worden beschouwd, mag het ook niet afgetrokken worden van de andere inkomsten (invaliditeitsuitkeringen, uitkeringen Solidariteitsfonds, ...) die worden ontvangen”* (p. 15 tot 17 van het bestreden arrest).

Uit die vaststellingen van de appelrechters blijkt, enerzijds, dat verweerder de beroepskosten die eiser heeft gemaakt om zijn advocatenkantoor in stand te houden tijdens zijn periode van arbeidsongeschiktheid en invaliditeit en waarvan eiser had te kennen gegeven dat het bedrag daarvan 23.506,27 euro bedroeg, niet in mindering heeft gebracht op het bedrag van de wettelijke invaliditeitsuitkeringen die eiser genoot vanwege zijn bij verweerder aangesloten ziekenfonds, noch op het bedrag van de tussenkomst van het Solidariteitsfonds, terwijl het door eiser opgegeven bedrag van zijn beroepskosten groter is dan de som van 100/80sten van de wettelijke invaliditeitsuitkeringen en 100/80sten van de tussenkomst van het Solidariteitsfonds (samen 23.127,12 euro).

Uit die vaststellingen van de appelrechters blijkt ook dat het gezinsinkomen van eiser niet 24.723 euro, maar 1.595,88 euro (= 24.723 euro – 23.127,12 euro) zou bedragen en bijgevolg niet het in 2021 geldende plafond van 20.763,88 euro zou overschrijden, als verweerder het door eiser te kennen gegeven bedrag van eisers beroepskosten (23.506,27 euro) had afgetrokken van het bedrag van eisers invaliditeitsuitkeringen en van de tussenkomst van het Solidariteitsfonds en bijgevolg zowel eisers invaliditeitsuitkeringen als de tussenkomst van het Solidariteitsfonds had bepaald op 0 euro, vermits het bedrag van eisers beroepskosten (23.506,27 euro) de som van eisers invaliditeitsuitkeringen en van de tussenkomst van het Solidariteitsfonds overschreed.

Het arbeidshof leidt uit artikel 27 van het Uitvoeringsbesluit weliswaar af dat de beroepslasten die zijn verbonden aan de brutobaten, moeten in mindering worden gebracht van het bedrag van de brutobaten (p. 20 van het bestreden arrest), maar overweegt vervolgens dat uit artikel 27 van het Uitvoeringsbesluit volgt dat beroepsverliezen in de personenbelasting enkel mogen worden afgetrokken van de beroepsinkomsten die voortvloeien uit dezelfde of een andere beroepsactiviteit, maar niet van andere inkomsten en dat, volgens de fiscale regelgeving, het nettobedrag van de beroepsinkomsten niet negatief kan zijn onder

het voorbehoud dat een verlies in het daaropvolgend jaar nog kan worden afgetrokken van dan behaalde beroepsinkomsten. Het arbeidshof beslist op die gronden dat in plaats van het negatief resultaat door de landsbond terecht 0 euro in rekening werd gebracht om te bepalen of eisers gezinsinkomen de inkomensgrens voor de verhoogde verzekeringstegemoetkoming overschreed (p. 21 van het bestreden arrest).

Door eisers hoger beroep ongegrond te verklaren en verweerders beslissingen van 13 december 2021 en 5 januari 2022 te bevestigen waarbij verweerder eisers beroepskosten weigerde af te trekken van de bedragen van eisers invaliditeitsuitkeringen en de tussenkomst van het Solidariteitsfonds op grond van de overweging dat beroepsverliezen in de personenbelasting enkel mogen worden afgetrokken van de beroepsinkomsten die voortvloeien uit dezelfde of een andere beroepsactiviteit, maar niet van andere inkomsten, oordeelt het arbeidshof niet naar recht dat eisers invaliditeitsuitkeringen en de tussenkomst van het Solidariteitsfonds moeten worden beschouwd als ‘andere inkomsten’, terwijl de toepasselijke wetsbepalingen inzake de personenbelasting eisers invaliditeitsuitkeringen en de tussenkomst van het Solidariteitsfonds niet als andere inkomsten beschouwen, maar als beroepsinkomsten (schending van de artikelen 23, § 1, 2° en 27, tweede lid, 4°, b) van het WIB/92 zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Door verweerders beslissingen van 13 december 2021 en 5 januari 2022 te bevestigen op grond van de overweging dat eisers beroepskosten in de personenbelasting niet mogen worden afgetrokken van het bedrag van eisers invaliditeitsuitkeringen en van de tussenkomst van het Solidariteitsfonds, miskent het arbeidshof bovendien de regel dat beroepskosten in eerste instantie worden afgetrokken van de inkomsten waarop zij betrekking hebben, dat eventuele beroepsverliezen in tweede instantie worden aangerekend op de gezamenlijk belaste inkomsten uit andere beroepswerkzaamheden en in derde instantie evenredig worden aangerekend op de beroepsinkomsten die afzonderlijk worden belast (schending van de artikelen 23, § 2 en § 3, en 49 van het WIB/92, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel, en 7 en 9 van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Door aldus te beslissen miskennen de appelrechters de regel dat 100/80sten van de nettobaten van een lid van het gezin moeten in rekening worden gebracht om te bepalen of eisers gezinsinkomsten het bij artikel 37, § 19 van de Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen bedoelde plafond niet overschrijden (schending van de artikelen 37, § 19 van de Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen en 27, vierde lid van het Uitvoeringsbesluit, beide zoals gepreciseerd

in de aanhef van het middel) en bevestigen zij niet naar recht verweerders beslissingen van 13 december 2021 en 5 januari 2022 waarbij eisers gezin het voordeel van de verhoogde tegemoetkoming van de verzekering voor geneeskundige verzorging wordt geweigerd (schending van de artikelen 37, § 19 van Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen, 27 van het Uitvoeringsbesluit, 23, 27 en 49 van het WIB/92, en 7 en 9 van het koninklijk besluit van 27 augustus 1993 tot uitvoering van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, alle zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel).

Tweede onderdeel

Overeenkomstig artikel 37, § 19, zesde lid van de Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen wordt bij het vastleggen van de openingsvoorwaarden rekening gehouden met een periode van één kalenderjaar waarin het gezin een bescheiden inkomen genoot, hierna genoemd referentieperiode.

Artikel 17 van het Uitvoeringsbesluit bepaalt dat een referentieperiode van één kalenderjaar dat voorafgaat aan het jaar waarin de aanvraag tot toekenning van de verhoogde tegemoetkoming in de verzekering voor geneeskundige verzorging is ingediend, tijdens welke het betreffende gezin aantoonde dat het over bescheiden inkomsten beschikte, van toepassing is in het kader van de aanvraag om de verhoogde tegemoetkoming te genieten.

In zijn enige en eerste conclusie (p. 39) voerde eiser aan dat, wat de beroepsverliezen betreft, *in casu* moet worden teruggegrepen naar de fiscale regeling van artikel 23, § 2, 2° van het WIB/92 en dat artikel 23, § 2, 3° van het WIB/92 dat betrekking heeft op beroepsverliezen van vorige of latere belastbare tijdperken, *in casu* niet van toepassing is.

In zijn conclusie cfr. Art. 767 Ger.W. na advies van het arbeidsauditoraat-generaal d.d. 14 juli 2023 (p. 27, 35, 37 en 51) voerde eiser aan dat het auditoraat-generaal ten onrechte blijft teruggrijpen naar de fiscale regeling voor wat betreft de beroepsverliezen en de beroepskosten (cfr. Art. 23, § 2, 3° WIB92 en artikel 78 WIB 1992), waar de fiscale regeling voor wat betreft de beroepskosten (cfr. Art. 23, § 2, 2° WIB92 en art. 49 WIB 1992) eerst toegepast diende te worden.

Het arbeidshof overweegt dat beroepsverliezen in de personenbelasting enkel mogen worden afgetrokken van de beroepsinkomsten die voortvloeien uit dezelfde of een andere beroepsactiviteit, maar niet van andere inkomsten en dat, volgens de fiscale regelgeving, het nettobedrag van de beroepsinkomsten niet negatief kan zijn onder het voorbehoud dat een verlies in het daaropvolgend jaar

nog kan worden afgetrokken van dan behaalde beroepsinkomsten en verwijst daarbij naar het schriftelijk advies van de eerste advocaat-generaal waarvan de bewoordingen in het bestreden arrest worden aangehaald als volgt:

“Uit de toepasselijke wetsartikels blijkt dat het inkomensonderzoek dient te gebeuren tijdens de referteperiode, zijnde het jaar voorafgaand aan het jaar van de aanvraag, zodat met bedrijfsverliezen met betrekking tot de periode voorafgaand aan de referteperiode geen rekening kan worden gehouden.

Tevens blijkt dat de beroepsverliezen niet van andere inkomsten in mindering kunnen worden gebracht. Artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 15 januari 2014 bepaalt namelijk zeer duidelijk dat onder belastbare bruto-inkomsten moet worden verstaan het bedrag van de inkomsten zoals ze zijn vastgesteld inzake de inkomstenbelasting en dit vóór elke aftrek, vermindering, vrijstelling en immunisatie.

Uiteraard moeten de beroepskosten worden afgetrokken van de beroepsinkomsten, maar aangezien het negatief bedrag niet van de andere inkomsten mag worden afgetrokken, dient inderdaad een “0” in rekening te worden gebracht” (p. 21 van het bestreden arrest).

Voor zover het arrest aldus moet worden gelezen dat het arbeidshof oordeelt dat de eerste advocaat-generaal met die overweging vaststelt dat de beroepskosten waarvan eiser vordert dat zij in mindering worden gebracht van zijn beroepsinkomsten geen betrekking hebben op de in artikel 37, § 19, zesde lid bedoelde referteperiode, maar op de daaraan voorafgaande periode, leest het arbeidshof in het advies van de eerste advocaat-generaal iets wat daarin niet voorkomt en miskent het arbeidshof de bewijskracht van dat advies (schending van de artikelen 5.64, tweede lid, 8.17 en 8.18 van het Burgerlijk Wetboek).

Voor zover het arrest aldus moet worden gelezen dat uit de bewoordingen *“Uit de toepasselijke wetsartikels blijkt dat het inkomensonderzoek dient te gebeuren tijdens de referteperiode, zijnde het jaar voorafgaand aan het jaar van de aanvraag, zodat met bedrijfsverliezen met betrekking tot de periode voorafgaand aan de referteperiode geen rekening kan worden gehouden”* blijkt dat het arbeidshof eisers hoger beroep ongegrond verklaart en verweerders beslissingen van 13 december 2021 en 5 januari 2022 bevestigt, op de grond dat de beroepskosten waarvan eiser vordert dat zij in mindering worden gebracht van zijn beroepsinkomsten, met inbegrip van de bij artikel 27, tweede lid, 4°, b) van het WIB/92 bedoelde vergoedingen, geen betrekking hebben op de in artikel 37, § 19, zesde lid bedoelde referteperiode, maar op de daaraan voorafgaande periode,

verantwoordt het arbeidshof zijn beslissing niet naar recht. Zowel in het bestreden arrest, als in de aangehaalde bewoordingen van het advies van de eerste advocaat-generaal wordt immers niet nagegaan op welke periode de beroepskosten waarvan eiser vordert dat zij in mindering worden gebracht, betrekking hebben noch of die periode voorafgaat aan de in artikel 37, § 19, zesde lid van de Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen beoogde referteperiode, zodat het arbeidshof niet naar recht verweerders beslissingen bevestigt op de grond dat eisers beroepskosten geen betrekking hebben op de referteperiode (schending van de artikelen 37, § 19, zesde lid Wet Geneeskundige Verzorging en Uitkeringen en 17 van het Uitvoeringsbesluit, beide zoals gepreciseerd in de aanhef van het middel) of minstens uw Hof verhindert het aan uw Hof opgedragen wettigheidstoezicht op de beslissing van het arbeidshof uit te oefenen (schending van artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet).

TOELICHTING BIJ HET ENIG MIDDEL

Het middel behoeft geen nadere toelichting.

Op deze gronden en overwegingen besluit ondergetekende advocaat voor eisers dat het U, Hooggeachte Heren en Dames, moge behagen het bestreden arrest te vernietigen, de zaak en de partijen naar een ander arbeidshof te verwijzen en te beslissen over de kosten als naar recht.

Antwerpen, 22
december 2023

Beatrix Vanlerberghe

Bij de indiening ter griffie wordt bij deze voorziening het exploit van betekening aan de verwerende partij gevoegd.